

2024.03.31 Húsvét első nap

Köszöntés: Jell,17-18a Amikor megláttam, lába elé estem, mint egy halott, ő rám tette jobbját, és így szólt: Ne félj! Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké

Olvasmány: Mk16,1-8 Amikor elmúlt a szombat, a magdalai Mária és Mária, Jakab anyja, valamint Salomé illatos keneteket vásároltak, hogy elmenjenek, és megkenjék Jézus holttestét. 2 A hét első napján, korán reggel, napkeltekor elmentek a sírbolthoz, 3 és így beszélgettek egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? 4 Amint felnéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt. 5 És amikor bementek a sírboltba, látták, hogy egy fehér ruhába öltözött ifjú ül jobb felől, és megrettentek. 6 De az így szólt hozzájuk: Ne féljete! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek? Feltámadt, nincsen itt. Íme, ez az a hely, ahova őt tették. 7 De menjete el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy elöttete megy Galileába: ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek. 8 Kijöttek, és elfutottak a sírbolttól, mert remegés és rémület fogta el őket; és senkinek sem mondtak el semmit, mert féltek.

Alapige: 1Sám2,1-10 Akkor így imádkozott Anna: Örömet szerzett szívemnek az Úr, felemelte arcomat az Úr. Tudok már mit felelni ellenségeimnek, mert szabadításodnak örvendezhetek. Lk 1,46-55 2 Nincs olyan szent, mint az Úr, rajtad kívül senki sincsen, nincs olyan kőszikla, mint a mi Istenünk. 2Sám 22,32; Zsolt 18,32 3 Ne beszéljete oly sokat büszkén, gőgösen, ne hagyja el szátokat kérdés! Hiszen mindentudó Isten az Úr, és ő teszi mérlegre a tetteket. 4 A hősök íja összetörnek, de akik a földre rogytak, az erő övét kötik magukra. Ézs 40,30-31 5 A jóllakottak elszegődnek a betevő falatért, de akik éheztek, folyton ünnepelnek. Hetet szül, aki meddő volt, és gyászol, akinek sok fia volt. 6 Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét. 5Móz 32,39 7 Az Úr tesz szegénnyé és gazdaggá, megaláz és felmagasztal. Zsolt 75,8 8 Fölemeli a porból a szűkölködőt, és kiemeli a szemétből a szegényt, az előkelők közé ülteti, és örökségül főhelyet ad neki. Mert az Úréi a föld oszlopai, rájuk helyezte a földkerekséget. Zsolt 113,7-8 9 Híveinek lépteit ő vigyázza, de a bűnösök a sötétben vesznek el. Senkit sem tesz hőssé a maga ereje. Zsolt 33,16; 121,3.8; Zak 4,6 10 Összetörnek, akik az Úrral perbe szállnak, mennydörög ellenük az égben. Megítéli az Úr az egész földet, de királyát megerősíti, felkentjének hatalmat ad.

Kedves Testvérek, Anna éneke és imádsága az Ószövetségből származik, s annak is egyik nagyon régi része. Talán ezért furcsának hathat, hogy ez a mai alapigénk.

De ha együtt nézzük az alapigét és az olvasmányt, akkor azt látjuk, hogy női karakterek, nők vannak az elbeszélések s a mai szakaszok középpontjában. Az asszonyok, akik szeretnék megkenni Jézus holttestét, s a Anna aki hálát ad, mert idős korában végre gyermeke született.

Szokták is ezt a szakaszt Anna hálaénekének emlegetni. S húsvét vasárnapján mi is bekapcsolódhatunk az énekbe. Mi is hálát adhatunk Istennek. Akkor is hogyha olyasmit tapasztaltunk meg, mint Anna, s akkor is, hogyha más emlékünknél okoz nekünk örömet.

De mégis hálásak lehetünk a feltámadásért. Hiszen az halálból élet lesz. S Anna énekében más változások is előjönnek.

Ezt ellentétpárokból is kifejezi az Igeszakasz nagyon szépen. De persze itt attól is függ minden, hogy milyen az emberek viszonya az Istenhez.

Hiszen az Úr megöl, de meg is elevenít. Persze mondhatnánk, hogy ez egy régi Ószövetségi szakasz, aminek kevés köze van a jelenhez, meg a jelen húsvétjához.

De ha mélyebbre megyünk akkor azt látjuk, hogy ez mégsem így van. Hiszen az Istenhez való viszonyunk meghatározó.

Vegyük csak például az ünnepet. Láttam én is olyan üzeneteket magyar nyelven, hogy valaki boldog nyuszt kíván mindenkinek. Meg hogy tojjon a nyúl sok szépet.

Amivel több oldalról is baj van. Mert ugye biológiailag is problémás, mert a nyúl a szokott tojni, de nem tojást, vagy kis csokinyuszt, hanem valami egészen mást. ☺ S lehet hogy persze ezen kuncogunk, de ha nincs egyház, ha nincs keresztyénség, akkor nincs húsvét sem. Akkor nyuszivárás van, meg csibevárás, tavaszköszöntés, termékenységi kultuszok, meg olyan régei vagy új szokások, ahol a feltámadás elő sem kerül.

Pedig kulcskérdés a keresztyénségben, függetlenül attól, hogy milyen a kegyességünk, hogy esetleg távol vagy közel érezzük magunkat az egyházhoz, vagy éppen a gyülekezethez.

Az Úr megöl és megelevenít, mondja Anna az énekében. S ennek manapság is van aktualitása. Arra utaltam korábban, hogy az embernek az Istenhez való kapcsolata az meghatározó, az életét formáló.

Nemrég szembe jött velem egy poszt a közösségi médiában, ahol egy nyugdíjas börtönlelkész mutatta meg, hogy van egy csoport, akiket a börtönben érintett meg a keresztyén hit, s minden Nagypénteken összegyűlnek azon a településen ahol hosszú ideig fogolyként raboskodtak.

Köztük nagyon sokféle háttérből érkező emberek. Mélyszegénységből jövők, igazi keményfiúk, de olyanok is, akik a börtön előtt komoly közéleti szerepet is betöltöttek.

Az Úr megöl és megelevenít. Nemcsak testileg. Hiszen mekkora törés, mekkora halál az, hogyha valaki börtönbe kerül, hogyha valaki mellőzött a társadalomban. Mekkora halál, mekkora törés, hogyha valakinek nem lehet gyermeke hosszú időn keresztül, miközben mások azt harsogják, hogy nézd nekünk már a második, harmadik jön. Nézd már megint azt posztoljuk a közösségi médiában hogy miként cseperedik a pici.

Anna ebből a mélységből elevenedik meg, ebből a mélységből szól, hogy neki is gyermeke lehetett végre.

S mindannyiunknak vannak ilyen élettapasztalatai, amikor egy kicsit mi magunk is, vagy egy részünk is meghal. Mikor egy szerettünket engedjük el, s temetjük el, mikor törés van az életünkben, mikor vége van egy szakasznak, s tovább kell mennünk.

Az asszonyok, akik mennek a sírhoz Jézus holttestét balzsamozni, nos ők is lélekben félve, csüggedve, és kérdésekkel telve mennek a sírbolthoz. Aztán ott az angyal, s még tőle is megrettennek.

S mi is sokszor így megrettenünk, félünk és csüggedünk, akár egy sírkövet látva, vagy mikor elindul a gyászmenet a templom elől. Ilyen mélységeket mi is megélünk.

Az ÚR megöl és megelevenít.

De aztán vannak utak, amik vigasztalnak. Vannak találkozások, események, amik vigasztalnak. S nemcsak az emberiek, nemcsak a személyes barátságok és közösségek, hanem isteni vigasztalás is van.

Lélek által, hit által.

S éppen ezért ennyire fontos a húsvét, éppen ezért kulcskérdés a feltámadás kérdése. Éppen ezért nagy esemény, hogy Jézus Krisztus legyőzi a halált. Mert vigaszra lelhetünk nála.

Mert az ÚR meg is elevenít. Nemcsak megöl. Élővé tesz. Élettel telivé tesz. Olyanná, aki nemcsak vegetál, nemcsak úgy van a világban, mintha élne, olyan látszólag, hanem valóban élete van.

Öröme van. Reménye van. Ünnepe van. Célja van.

S éppen az a nagy aktualitása a szakaszunknak, hogy ez mind attól függ, hogy milyen a viszonyunk Istennel. Mert minden másabb lesz, másabb értelmet nyer, másabb horizontot mutat a feltámadáson keresztül. Akkor is hogyha időbe telik, akkor is hogyha az út nem egyszerű, sőt küzdelmes, míg oda jutunk, hogy félelem nélkül tekintünk a jövőbe.

De ahogy az angyal mondja az asszonyoknak, úgy mondja nekünk is. Ne féljete!

Kívánom, hogy legyen ez a húsvéti örömhír, amit mi is elvihetünk magunkkal, s emészthetjük, hogy másoknak is az legyen: **Az Úr megöl és megelevenít, letaszít a sírba, és újra felhoz onnét. Ámen**

Isten gazdag áldását kívánva,

Kádas Richárd László